

- ewentualnie, stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 4 i 5 zaskarżonej decyzji, ze względu na brak uzasadnienia dla ustanowienia systemu na podstawie rzekomego braku występowania barier prawnych dla transgranicznych połączeń jednostek gospodarczych oraz
- obciążenie Komisji Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy, dotyczący naruszenia art. 107 ust. 1 TFUE, ze względu na to, że art. 12 ust. 5 TRLIS nie spełnia przesłanek do tego, by uznać go za pomoc państwa

— Artykuł 12 ust. 5 TRLIS, rozpatrywany w świetle całości hiszpańskiego systemu podatkowego, nie stanowi korzyści ekonomicznej w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE. Z drugiej strony, sporny przepis ma ogólny charakter, przez co nie można wnioskować, że jest on de facto selektywny, w znaczeniu nadawanym temu pojęciu w wykładani stosowanej przez samą Komisję oraz we wspólnotowym orzecznictwie.

- 2) Zarzut drugi, dotyczący całkowitego braku uzasadnienia zaskarżonej decyzji

— Decyzja pozbawiona jest uzasadnienia wymaganego w art. 296 TFUE, ze względu na to, że Komisja nie zbadała w niej starannie i bezstronnie wszystkich istotnych kwestii, ani nie uzasadniła dostatecznie zawartych w decyzji wniosków. W szczególności uwagę zwraca niewystarczające uzasadnienie w zakresie analizy kwestii istnienia barier prawnych dla transgranicznych połączeń jednostek gospodarczych.

- 3) Zarzut trzeci, dotyczący zgodności środka z art. 107 ust. 3 TFUE

— Amortyzacja finansowej wartości firmy ma na celu, przy braku harmonizacji podatkowej na szczeblu UE, usunięcie barier dla inwestycji transgranicznych, ponieważ znosi negatywny wpływ barier dla transgranicznych połączeń jednostek gospodarczych i zrównuje w zakresie traktowania pod względem podatkowym transgraniczne i krajowe połączenia jednostek gospodarczych, co gwarantuje, że decyzje dotyczące tego rodzaju operacji nie są podejmowane ze względów podatkowych, a wyłącznie ekonomicznych.

- 4) Zarzut czwarty, dotyczący naruszenia zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań, ze względu na to, że system przejściowy wynikający z zastosowania wspomnianej zasady powinien mieć zastosowanie do dnia publikacji decyzji w Dz.U. UE, tj. do dnia 21 maja 2011 r.

- Decyzja w sprawie pozaunijnego nabycia udziałów była utrzymana w mocy, jako że w pierwszej decyzji w sprawie wewnątrzunijnego nabycia udziałów wyraźnie wskazano, iż poza Wspólnotą mogą utrzymywać się bariery prawne dla transgranicznych połączeń jednostek gospodarczych, sprawiające, że prawna i faktyczna sytuacja tego rodzaju operacji będzie odmienna od operacji wewnątrzspółnotowych. W związku z tym, pierwsza decyzja spowodowała powstanie po stronie określonych przedsiębiorstw uzasadnionych oczekiwań w odniesieniu do hiszpańskich uregulowań, tym bardziej przy świadomości faktycznego braku możliwości, w zdecydowanej większości jurysdykcji, dokonywania transgranicznych połączeń jednostek gospodarczych poza Unią Europejską.

Skarga wniesiona w dniu 26 sierpnia 2011 r. — Globula przeciwko Komisji

(Sprawa T-465/11)

(2011/C 305/10)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Globula a.s. (Hodonín, Republika Czeska) (przedstawiciele: M. Petite, D. Paemen, A. Tomtsis, D. Koláček i P. Zákoucký, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 27 czerwca 2011 r. nakazującej Republice Czeskiej cofnięcie notyfikowanej decyzji czeskiego ministra przemysłu i handlu z dnia 26 października przyznającej skarżącej czasowe zwolnienie z obowiązku umożliwienia stronom trzecim dostępu na podstawie umowy do planowanego podziemnego składu gazu w miejscowości Dambořice [C(2011) 4509]; oraz
- obciążenie strony pozwanej kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1) Zarzut pierwszy, w ramach którego strona skarżąca twierdzi, że strona pozwana błędnie zastosowała art. 36 ust. 9 trzeciej dyrektywy gazowej⁽¹⁾, zamiast zastosować art. 22 ust. 4 drugiej dyrektywy gazowej⁽²⁾. W rezultacie strona pozwana błędnie wydała zaskarżoną decyzję w formie decyzji wiążącej, zamiast w formie nieformalnego wniosku. Ponadto, mając na względzie termin przewidziany w art. 36 ust. 9 trzeciej dyrektywy gazowej, strona pozwana wydała zaskarżoną decyzję zbyt późno, gdyż zgodnie z drugą dyrektywą gazową pierwotny termin mógł zostać przedłużony tylko o jeden dodatkowy miesiąc. Wobec tego zaskarżona decyzja nie wywołuje żadnego skutku prawnego.

2) Zarzut drugi, w ramach którego strona skarżąca twierdzi, że strona pozwana naruszyła jej uzasadnione oczekiwania, gdyż najpierw udzieliła jej precyzyjnych, bezwarunkowych i spójnych zapewnień co do tego, kiedy i w jakich okolicznościach notyfikowana decyzja czeskiego ministra przemysłu i handlu stanie się ostateczna, jednoznacznie potwierdzając później to zapewnienie, po czym, nieoczekiwanie, wydała zaskarżoną decyzję, niezgodną ze swymi wcześniejszymi oświadczeniami.

3) Zarzut trzeci, w ramach którego strona skarżąca podnosi, że strona pozwana naruszyła traktaty oraz przepisy prawa odnoszące się do ich stosowania. W tym względzie twierdzi, że w zaskarżonej decyzji błędnie zastosowano prawo materialne. Strona skarżąca utrzymuje, że właściwe przepisy prawa materialnego, w świetle których Komisja powinna była przeprowadzić kontrolę notyfikowanej decyzji zawarte są w art. 22 drugiej dyrektywy gazowej. Komisja naruszyła zatem zasady pewności prawa oraz uzasadnione oczekiwania strony skarżącej.

4) Zarzut czwarty, w ramach którego strona skarżąca twierdzi, że strona pozwana popełniła oczywisty błąd w ocenie okoliczności faktycznych, gdyż niesłusznie oddaliła wyjaśnienia przedstawione przez czeskie ministerstwo przemysłu i handlu, w świetle których strona skarżąca nie mogła i nadal nie może pozyskać na długi okres wiarygodnego partnera zgodnie z czeskimi uregulowaniami dotyczącymi alokacji zdolności magazynowych, mającymi zastosowanie zarówno czasie gdy strona skarżąca składała w ministerstwie wnioski o zwolnienie, jak i w chwili obecnej.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/73/WE z dnia 13 lipca 2009 r. dotycząca wspólnych zasad rynku wewnętrznego gazu ziemnego i uchylająca dyrektywę 2003/55/WE (Dz.U. L 211, s. 94)

⁽²⁾ Dyrektywa 2003/55/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 czerwca 2003 r. dotycząca wspólnych zasad rynku wewnętrznego gazu ziemnego i uchylająca dyrektywę 98/30/WE (Dz.U. L 176, s. 57, polskie wydanie specjalne: rozdział 12, tom 2, s. 230 — 251)

Skarga wniesiona w dniu 5 września 2011 r. — Éditions Jacob przeciwko Komisji

(Sprawa T-471/11)

(2011/C 305/11)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Éditions Odile Jacob SAS (Paryż, Francja) (przedstawiciele: O. Fréget, M. Struys i L. Eskenazi, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji SG-Greffe(2011) D/C(2011) 3503 z dnia 13 maja 2011 r. wydanej w sprawie COMP/M.2978 Lagardère/Natexis/VUP po wydaniu przez Sąd w dniu 13 września 2010 r. wyroku w sprawie T-452/04 Éditions Odile Jacob przeciwko Komisji, w której to decyzji instytucja ta ponownie zatwierdziła status Wendel Investissement jako nabywcy aktywów zbywanych zgodnie ze zobowiązaniami zaciągniętymi w związku z decyzją Komisji z dnia 7 stycznia 2004 r. zezwalającą na przeprowadzenie koncentracji Lagardère/Natexis/VUP

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

1) Zarzut pierwszy dotyczący oczywistego braku możliwości wydania przez Komisję decyzji zatwierdzającej *ex post*, a ponadto z mocą wsteczną, nabycie przez Wendel w 2004 r. aktywów Editis. Skarżąca podnosi, że:

— działając w ten sposób i nie wyciągając wszelkich konsekwencji ze stwierdzonej przez Sąd bezprawności związanej z brakiem niezależności pełnomocnika, któremu powierzono nadzór nad tym zbyciem aktywów, Komisja naruszyła art. 226 TFUE oraz

— określając dzień 30 lipca 2004 r. jako datę wejścia w życie zaskarżonej decyzji Komisja naruszyła zasadę niedziałania prawa wstecz, wbrew orzecznictwu Trybunału, które dopuszcza taką możliwość jedynie wyjątkowo i pod warunkiem, po pierwsze, że wymagają tego względy interesu ogólnego, oraz, po drugie, że uwzględnione zostały uzasadnione oczekiwania zainteresowanych. Skarżąca podnosi, że żaden z tych warunków nie został spełniony w niniejszym przypadku.